

vi ogsaa i Stand til at opfylde alle de Forpligtelser, der fordres af os i Tilfælde af Krig mellem andre, at opfylde vor Forpligtelse som neutral Stat, thi det hører der ikke meget til. Dertil hører først og fremmest, at vi forblive neutrale. Den højtærede Udenrigsministers Ord var mig meget beroligende, idet de viste mig, at selv om man ligger her og laver Krigsberedskab og Fæstning og alt muligt, har han Øje for, hvad der skal gøres for at opretholde vor Neutralitet politisk set. Han vilde ogsaa kunne lære lidt af Historien. Det er for Resten blevet fremhævet fra anden Side, hvorledes den dygtige, kundskabsrige og erfarne Politiker, der var Udenrigsminister under Krimkrigen, ordnede det. Det var Bluhme, og ham skylder vort Land Tak for meget af det, som han udrettede baade som Udenrigsminister og i andre Stillinger. Den ærede Udenrigsminister sagde, at han vilde anbefale dette Forslag i militær Henseende som Støtte for vor Neutralitet; det havde han faaet at vide, at det vilde være, ved at henvende sig til de fremmede Magter. Jeg vil da sige den ærede Minister, at der har han handlet fejl, det vilde Bluhme aldrig have gjort. Det, det gælder om, er, at vi gøre saa lidt som muligt, at vi holde os saa rolige som muligt med Hensyn til Neutralitetsspørgsmaalet. Og jeg vil ogsaa gerne vide, hvorledes den højtærede Minister er kommen til at faa at vide, hvad de andre Magter mene. Har Ministeren virkelig spurgt rundt om ved Regeringerne, hvorledes de ville have, vi skulle indrette os her i Landet? Det kan jeg ikke tro. Derimod er det jo højst naturligt, at den ærede Minister i de Stillinger, han har indtaget, og i sine Sammentræf med andre Diplomater har talt med dem om Forholdene, og de saa have udtalt deres uforbeholdne Mening om, hvad vi skulle gøre. Men det er jo noget helt privat. Det, det gælder om, er, om der foreligger ad diplomatisk Vej fra Regeringerne selv Udtalelser om, at saaledes skulle vi bære os ad. Private Samtaler, selv om de finde Sted mellem Udenrigsministeren og en anden Diplomat, betyde ikke andet end, hvad andre private Samtaler betyde. Der er jo Altyskere nok, der have tegnet det tyske Kort som gaaende op til Skagen. Der er tyske Redaktører, der fortælle, at Danmark skal indlemmes, og andre, der sige, at vi skulle bevæbne os til det yderste for at kunne forsvare vor Neutralitet. Det fik vi jo at vide af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Par-

kv), der læste noget op, som en Redaktør havde skrevet i „Times“. Det har ganske vist meget at sige, hvad der staar i „Times“, men jeg gad vidst, om det ærede Medlem ikke allerede i Forvejen havde set den samme Artikel paa Dansk. Den var jo en temmelig korrekt Oversættelse af, hvad der plejer at staa i „Vort Land“. Der er naturligvis ikke Spørgsmaal om, at naar en Mand som Udenrigsministeren spørger en anden Diplomat: „Synes De ikke, vi skulle befæste København“, siger denne Diplomat: „Det skulle I s'gu gøre saa meget som muligt“. Men det, der vedkommer os her, er, hvad der ad diplomatisk Vej er sagt til vor Regering. Det, der vedkommer os her, er, om Regeringen virkelig har spurgt de fremmede Magter om, hvorledes vi skulle indrette os.

Foreløbig er der jo kun Tale om Tyskland og England. Det er deres Sammenstød, man befrygter, og som væsentlig har Interesse for os. Jeg paastaar, at hverken fra tysk eller engelsk Side agter man at gøre os det allermindste ondt, naar vi bare selv holde os rolige, lade være med at skrike op hverken om det ene eller andet og lade være med at skrive i fremmede Blade og hidse Folkene op mod os. Der er saamænd hverken i Tyskland eller England nogen Lyst til paa nogen Maade at genere os, alene af den Grund, at vi ere for smaa til, at de skulle bryde sig om os. Enhver, der har rejst noget, ved, at naar man kommer ned paa den anden Side af Hamborg, saa er der meget faa Mennesker, der vide, hvor Danmark ligger. Ja, de kende neppe saa meget til Danmark, som vi kende til Bosnien og Rumænien, og det er sandelig ikke meget. Nej, de bekymre sig sandelig ikke om os. Regeringerne forlange kun, at vi skulle være rolige og ikke gøre det allermindste, der i Tilfælde af en Krig mellem Tyskland og England kan give den ene af Parterne Lejlighed til at komme her og benytte sig af vore Hjælpekilder. Dersom vi lade København ganske roligt ligge aaben hen, er der ikke en, der har i Sinde at sætte sig i Besiddelse af den. De have jo ingenting at gøre her, det vil sige, de fremmede Flaader ville naturligvis komme her og forsyne sig med Proviant, som de gjorde under Krimkrigen, og have vi ikke Lyst til at forsyne dem, ligge derovre Malmø og Helsingborg, der sandelig gerne ville gøre det. De have ikke i Sinde at befæste af den Grund.

Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Parkov) udtalte som